

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: J. N., zastoupený JUDr. Dagmar Soukenkovou, advokátkou se sídlem Masná 1850/4, Ostrava, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního finančního ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2024, č. j. 16630/24/7400-11196-050763, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 10. 2024, č. j. 22 Ad 9/2024 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **6 134,70 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Dagmar Soukenkové, advokátky se sídlem Masná 1850/4, Ostrava.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Ředitel Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „služební orgán“) vyzval dne 2. 6. 2023 žalobce k vrácení částky 368 370 Kč. Služební orgán zde uvedl, že žalobce původně obdržel náhradu škody za služební úraz v celkové výši 419 386 Kč na základě dvou rozhodnutí ředitelky Sekce ekonomiky Generálního finančního ředitelství (dále jen „ředitelka Sekce ekonomiky“). Následně došlo ke zrušení těchto rozhodnutí a v navazujícím řízení služební orgán svým novým rozhodnutím přiznal žalobci nárok již jen ve výši 51 016 Kč. Částka, k jejímuž vrácení služební orgán vyzval, tak představovala rozdíl mezi původně vyplacenou a nově stanovenou náhradou. Jelikož žalobce výzvu

neakceptoval, služební orgán zahájil dne 15. 9. 2023 řízení ve věci služby o povinnosti žalobce zaplatit uvedenou částku.

[2] Služební orgán následně rozhodnutím ze dne 8. 12. 2023 č. j. 4102887/23/3200-00061-810276 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uložil žalobci podle § 331 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“) povinnost zaplatit ve prospěch ČR – Generálního finančního ředitelství částku 368 370 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí. Služební orgán dospěl k závěru, že žalobce věděl nebo musel předpokládat nesprávnost vyplacených částek, neboť vědomě zamlčel podstatné informace o svém celoživotním onemocnění páteře VAS (vertebrogení algický syndrom). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se závěry služebního orgánu a dodal, že žalobce obdržel danou částku na základě rozhodnutí, které bylo následně zrušeno. Podle žalovaného tedy došlo k plnění bez právního důvodu, resp. z důvodu, který zde původně byl, ale později odpadl. V daném případě proto nešlo princip dobré víry vůbec uplatnit.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Ten mu rozsudkem uvedeným v záhlaví vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce přijal vyplacenou náhradu škody v dobré víře. V souladu s § 331 zákoníku práce a judikaturou Nejvyššího soudu ji proto není povinen vracet. Argumentace žalovaného, podle níž měl žalobce své onemocnění páteře (VAS) vědomě zamlčet, je podle krajského soudu v přímém rozporu s obsahem správních spisů. Krajský soud zdůraznil, že Komise pro odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání Generálního finančního ředitelství (dále jen „Komise“) měla již při svém prvním rozhodování k dispozici jak záznam o úrazu ze dne 16. 9. 2016, v němž bylo uvedeno, že se žalobce již v minulosti léčil s bolestmi páteře, tak lékařskou zprávou ze dne 23. 9. 2016, ve které byla diagnóza VAS výslovně zmíněna. Podle krajského soudu je tedy zřejmé, že žalobce podstatné skutečnosti nezamlčel, a nemohl tedy vědět ani předpokládat, že by mu vyplacené částky nenáležely. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 8 Ads 111/2024 - 43, krajský soud dále konstatoval, že původní rozhodnutí o výplatě byla nicotná, a proto ani nemohlo dojít k jejich zrušení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002. Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal s jeho argumentací, kterou uvedl ve vyjádření k žalobě. Zde tvrdil, že se princip dobré víry podle § 331 zákoníku práce v daném případě neuplatní, jelikož se jedná o plnění z právního důvodu, který následně odpadl. Krajský soud se pokusil tuto argumentaci vyvrátit odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Ads 111/2024 - 43, podle kterého byla původní rozhodnutí ředitelky Sekce ekonomiky, potažmo Komise ve věci nároků žalobce na náhradu škody nicotná. Z toho krajský soud dovodil, že nelze mít za to, že by tato rozhodnutí byla zrušena a že by tak odpadl důvod pro vyplacení částek. Tento závěr krajského soudu však stěžovatel

pokračování

považuje za lichý. Namítá, že krajský soud mylně vyložil pojem „rozhodnutí“, neboť jím stěžovatel neměl na mysli formální správní akt, nýbrž „dílní úkon v rámci organizační struktury služebního úřadu“. Podle stěžovatele je ze spisu naopak zřejmé, že tato rozhodnutí (dílní úkony) byla bezesporu zrušena, a to mimo režim zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Tím důvod pro vyplacení částek odpadl.

[6] Krajský soud podle stěžovatele rovněž chybně interpretoval rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3599/2013. Zde totiž Nejvyšší soud uvedl, že subjektivní kategorie dobré víry se může uplatnit jedině, pokud jde o částky vyplacené neprávem. Tato kategorie se nevztahuje na případy, kdy zaměstnanec pobíral plnění po právu v době jejich výplaty a kdy nejde ani o částky nesprávně určené, ani omylem vyplacené. Stěžovatel uvádí, že sám krajský soud v bodě 31 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že žalobci nebyly částky vyplaceny neprávem. Přesto následně posuzoval dobrou víru žalobce.

[7] Stěžovatel dále zpochybňuje závěry krajského soudu o dobré víře žalobce. Namítá, že žalobce zamlčel skutečný rozsah a projevy svého dlouhodobého onemocnění (VAS), které jsou zaměnitelné právě s následky úrazu. Krajský soud podle stěžovatele rovněž nesprávně interpretoval záznam o úrazu ze dne 16. 9. 2016, pokud z něj dovodil, že se žalobce léčí s bolestmi zad od mládí.

[8] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Zdůraznil, že nicotné rozhodnutí nelze zrušit, ať je označeno jakkoliv. Pokud náhradu škody obdržel na základě nicotného rozhodnutí, nemůže odpadnout důvod, pro který byly částky vyplaceny, neboť tento *de facto* neexistoval. Žalobce proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

III. A) Podstatné skutkové okolnosti a související řízení

[11] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné pro přehlednost nejprve shrnout podstatné skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení věci. Žalobce coby zaměstnanec Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj utrpěl dne 9. 9. 2016 služební úraz po příchodu na pracoviště. V souvislosti s tím žalobce uplatnil postupně celkem pět nároků na náhradu škody. První nárok projednala Komise v souladu se směrnicí generálního ředitele č. 3/2017. Ředitelka Sekce ekonomiky rozhodla o odškodnění služebního úrazu a dne 23. 8. 2017 přiznala žalobci náhradu škody v požadované výši. Náhrada škody byla žalobci vyplacena dne 12. 9. 2017. Následně dne 20. 11. 2019 žalobce uplatnil druhý nárok na náhradu škody ve výši 290 219 Kč za období pracovní neschopnosti od 15. 9. 2017 do 22. 6. 2018. Rovněž

tento nárok projednala Komise a na základě rozhodnutí ředitelky Sekce ekonomiky ze dne 5. 11. 2020 došlo k vyplacení požadované náhrady.

[12] Žalobce v roce 2021 uplatnil také třetí, čtvrtý a pátý nárok na náhradu škody. Komise se s těmito nároky seznámila, aniž by o nich rozhodla. Z důvodu pojatých pochybností zadala Komise zpracování znaleckého posudku ve věci služebního úrazu žalobce. Dne 14. 12. 2021 znalec MUDr. Jan Boháč vypracoval znalecký posudek. Na základě znaleckého posudku Komise dovodila, že pracovní neschopnost podmiňující druhý, třetí, čtvrtý a pátý nárok žalobce není v příčinné souvislosti s pracovním úrazem ze dne 9. 9. 2016. První pracovní neschopnost lze uznat pouze v maximální délce 10 týdnů. Komise proto navrhla zrušení rozhodnutí ze dne 23. 8. 2017 (1. nárok) a ze dne 5. 11. 2020 (2. nárok). Zrušení obou rozhodnutí schválila ředitelka Sekce ekonomiky dne 1. 2. 2022. Komise měla dále projednat všech pět nároků na náhradu škody. K projednání však nedošlo, jelikož na základě interního rozhodnutí došlo s ohledem na judikaturní vývoj ke změně procesního postupu při projednávání nároků na náhradu škody z titulu odpovědnosti zaměstnavatele. Nově měl pravomoc rozhodnout o náhradě škody u státních zaměstnanců výhradně služební orgán ve smyslu § 159 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě. V souladu se změnou procesního postupu postoupila Komise uplatněné nároky žalobce k vyřízení služebnímu orgánu.

[13] Služební orgán zahájil dne 26. 5. 2022 správní řízení o nárocích na náhradu škody uplatněných účastníkem řízení v souvislosti se služebním úrazem. Ředitel Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj jako prvostupňový služební orgán dospěl k závěru, že příčinná souvislost mezi úrazem ze dne 9. 9. 2016 a pracovní neschopností žalobce nastala pouze v případě prvního nároku, a to pouze v délce 10 týdnů. Prvostupňový služební orgán rozhodl tak, že žalobce má právo na náhradu škody pouze ve výši 51 016 Kč vyčíslené na základě závěrů znaleckého posudku. Žalobce podal odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 8. 2023 zamítl.

[14] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Ostravě, který rozsudkem ze dne 7. 3. 2024, č. j. 22 Ad 13/2023 - 47, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, přičemž Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dne 27. 6. 2024 rozsudkem č. j. 8 Ads 111/2024 - 43 tak, že rozsudek krajského soudu zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se vyjádřil k povaze rozhodnutí zde dne 23. 8. 2017 (o přiznání prvního nároku), rozhodnutí ze dne 5. 11. 2020 (o přiznání druhého nároku) a rozhodnutí ze dne 1. 2. 2022 (o zrušení rozhodnutí o přiznání prvního a druhého nároku), tak že šlo o rozhodnutí nicotná podle § 77 odst. 1 správního řádu. S ohledem na svou povahu nemohla rozhodnutí ředitelky Sekce ekonomiky založit překážku věci rozhodnuté, jak uzavřel krajský soud.

III. B) Nepřezkoumatelnost

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, se Nejvyšší správní soud předně zabýval touto námitkou, neboť jen přezkoumatelný rozsudek lze dále podrobit věcnému přezkumu. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu odkazuje na již existující judikaturu (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018 - 23,

pokračování

či usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS), z níž vyplývá, že nepřezkoumatelnost může být způsobena buď nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, nebo nesrozumitelností. Stěžovatel shledává nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu z obou těchto důvodů.

[16] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, ve kterých pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Z rozhodnutí musí být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování relevantních skutečností a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 7. 8. 2025, č. j. 8 As 42/2025 - 146, bod 25, či nálezy ÚS ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, bod 12, a ze dne 7. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 2027/17, bod 19). Napadený rozsudek tyto podmínky splňuje.

[17] K námitce stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s jeho argumentací, podle níž se na daný případ neměl aplikovat princip dobré víry vzhledem k odpadnutí právního důvodu pro vyplacení náhrady, kasační soud konstatuje, že nezohlednění argumentace uvedené ve vyjádření žalovaného k žalobě v zásadě nemůže vést k nepřezkoumatelnosti. Nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit rozhodnutí touto vadou (srov. např. rozsudek NSS ze dne 2. 9. 2025, č. j. 1 As 48/2025 - 112, bod 36 a tam citovaná judikatura). Nadto kasační soud dodává, že z odůvodnění napadeného rozsudku jsou seznatelné úvahy, které krajský soud vedly k závěru, že se v dané situaci uplatní princip dobré víry. Krajský soud pak v bodě 35 výslovně zohledňuje závěry rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2024, č. j. 8 Ads 111/2024 - 43, a sice, že s ohledem na nicotnost původních rozhodnutí o výplatě náhrady škody nelze mít za to, že rozhodnutí o výplatě nároků na náhradu škody žalobce byla zrušena a že by tak odpadl důvod, pro který byly částky vyplaceny. Úvahy krajského soudu jsou přezkoumatelné, čemuž nasvědčuje i to, že stěžovatel s jeho závěry ve své kasační stížnosti věcně polemizuje. Jejich správnost je pak již otázkou věcného přezkumu.

[18] Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost. Tuto námitku v kasační blíže nerozvádí. Nejvyšší správní soud z kontextu kasační argumentace dovedl, že nesrozumitelnost spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud v bodě 31 napadeného rozsudku uvedl, že žalobci nebyly částky náhrady škody vyplaceny neprávem. Přesto však na daný případ následně aplikoval § 331 zákoníku práce a posuzoval dobrou víru žalobce, ačkoliv se toto ustanovení, podle judikatury Nejvyššího soudu, vztahuje pouze na částky vyplacené neprávem. Nejvyšší správní soud však ani zde namítanou vadu nepřezkoumatelnosti neshledal. Krajský soud svůj závěr v bodě 31 rozsudku, že „žalobci nebyly částky náhrady škody na základě prvního a druhého nároku neprávem“, mohl jistě formulovat precizněji. Z celkového kontextu odůvodnění je však zcela zřejmé, co tím měl krajský soud na mysli. Tento dílčí závěr je třeba vnímat v kontextu úvahy krajského soudu o dobré víře. Krajský soud zde v podstatě konstatoval, že žalobce žádné důležité skutečnosti nezamlčel. Svědčila mu tedy dobrá víra ve smyslu § 331 zákoníku práce a z jeho subjektivního pohledu mu tak byly v daném čase částky vyplaceny v souladu s právem. Nejvyšší správní soud následně svým rozsudkem č. j. 8 Ads 111/2024 - 43 prohlásil tato původní rozhodnutí o výplatě za nicotná. Jednalo se tedy o neprávem

vyplacené částky ve smyslu § 331 zákoníku práce. Právě proto krajský soud na věc aplikoval toto ustanovení a v jeho rámci posuzoval dobrou víru žalobce. Myšlenkový postup krajského soudu je tedy srozumitelný a netrpí vnitřním rozporem, který by zakládal nepřezkoumatelnost.

III. C) K aplikaci § 331 zákoníku práce

[19] Pokud jde o věcné hodnocení, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve okruhem námitek podle nichž krajský soud věc nesprávně právně posoudil, pokud na případ stěžovatele aplikoval § 331 zákoníku práce a zabýval se dobrou vírou žalobce. Stěžovatel v tomto ohledu namítá, že se v daném případě mělo jednat o plnění z právního důvodu, který zde původně byl, ale odpadl. Tvrdí, že krajský soud nesprávně interpretoval rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3599/2013, podle kterého se dobrá víra může uplatnit jedině tehdy, pokud jde o částky vyplacené neprávem. Tuto námitku neshledal kasační soud důvodnou.

[20] Jak Nejvyšší správní soud uvedl již ve výše citovaném rozsudku č. j. 8 Ads 111/2024 - 43, původní rozhodnutí ředitelky Sekce ekonomiky o přiznání náhrady byla nicotná. Nicotnost představuje specifickou kategorii vad, které jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a nezhojitelnými. Na rozhodnutí, které je stíženou takovou vadou, je třeba hledět tak, jako by vůbec neexistovalo. Nicotný správní akt proto není s to vyvolat žádné právní účinky (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, č. 1629/2008 Sb. NSS).

[21] Již z tohoto důvodu právní konstrukce stěžovatele, podle níž se jednalo o plnění z právního důvodu, který dodatečně odpadl, nemůže obstát. Plnění, která žalobce přijal na základě nicotných rozhodnutí, byla od samého počátku plněními bez právního důvodu, tedy „*neprávem vyplacenými částkami*“ ve smyslu § 331 zákoníku práce. Postup krajského soudu, který na tuto situaci aplikoval toto speciální ustanovení, tedy není v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 3599/2013. Právě na případy „*neprávem vyplacených částek*“ dané speciální ustanovení dopadá a modifikuje obecnou povinnost zaměstnance vydat bezdůvodné obohacení. Tato zvláštní úprava je přitom použitelná i ve věcech státní služby (srov. usnesení zvláštního senátu NSS ze dne 7. 4. 2022, č. j. Konf 7/2021-30). Tvzení stěžovatele, že tato původní rozhodnutí/dílčí úkony byla následně fakticky zrušena, je nepřiléhavé rovněž z toho důvodu, že Nejvyšší správní soud v bodě 24 citovaného rozsudku č. j. 8 Ads 111/2024 - 43 konstatoval, že nicotná byla nejen původní rozhodnutí o vyplacení náhrady, ale i rozhodnutí ředitelky Sekce ekonomiky ze dne 1. 2. 2022, kterým měla být tato původní rozhodnutí zrušena. Nicotný akt však nemůže vyvolat žádné právní účinky, tedy ani zrušení jiného aktu.

[22] Kasační soud proto uzavírá, že aplikace § 331 zákoníku práce a posuzování dobré víry zaměstnance byly v daném případě zcela namístě. Ostatně služební orgán dobrou víru žalobce v prvostupňovém rozhodnutí posuzoval a výslovně v jeho výroku odkázal na § 331 zákoníku práce. Rovněž sám stěžovatel v napadeném rozhodnutí dobrou víru žalobce hodnotil.

[23] Nejvyšší správní soud se konečně zabýval okruhem námitek, jimiž stěžovatel zpochybňoval závěry krajského soudu o tom, že žalobce byl v dobré víře. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle něhož žalobce sám laicky uvedl při hlášení

pokračování

úrazu, že se léčí od mládí s bolestmi zad, což měl krajský soud dovodit z hlášení o úrazu ze dne 16. 9. 2016. Stěžovatel namítá, že v tomto dokumentu je ve skutečnosti uvedeno pouze, že se zaměstnanec léčil na bolesti páteře v minulosti. Stěžovatel upozorňuje, že žalobce v době úrazu dosáhl věku téměř 50 let. Proto jeho vyjádření nelze interpretovat tak, že se léčí s bolestmi zad od mládí. Stěžovatel dále rozporuje závěr krajského soudu, podle kterého žalobce nijak nezamlčel skutečnost, že trpí VAS. Tato informace je totiž pouze stručně uvedena v lékařské zprávě ze dne 23. 9. 2016. Žalobce však při hlášení úrazu svoji diagnózu nijak laicky neuvedl a zamlčel i rozsah své diagnózy, zejména skutečnost, že VAS mívá stejné projevy, jaké by byly v případě následků úrazu u jinak zdravé osoby (tj. netrpící VAS či jiným onemocněním zad). Ani tyto námitky však neshledal kasační soud důvodnými.

[24] Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu je věcí konkrétního posouzení každého případu, zda zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené. Rozhodné skutečnosti je přitom povinen prokázat zaměstnavatel (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2023 sp. zn. 21 Cdo 1673/2023, bod 4 a tam citovaná judikatura). V kontextu státní služby je navíc třeba zdůraznit, že rozhodování o služebním úrazu je věcí služebního poměru, v níž se vede správní řízení, a k vydání rozhodnutí je příslušný služební orgán. Zákonné rozložení důkazního břemene ve správním řízení posiluje pozici státního zaměstnance a je na rozhodujícím orgánu, aby dokázal své závěry přesvědčivě odůvodnit (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2024, č. j. 8 Ads 53/2024 - 29, bod 27).

[25] Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu ověřil, že v záznamu o úrazu ze dne 16. 9. 2016 je uvedeno, že „v minulosti se již zaměstnanec léčil na bolesti páteře“. Pro posouzení dobré víry však není rozhodující, zda žalobce použil slovní spojení „v minulosti“ nebo „od mládí“. Podstatné je, že skutečnost, že měl problémy s páteří již před úrazem, nijak nezamlčel. Navíc, jak správně uvedl krajský soud, Komise měla již při svém prvním jednání dne 7. 8. 2017 k dispozici lékařskou zprávu ze dne 23. 9. 2016, která v anamnestické části výslovně obsahuje informaci „VAS od mládí“. Bylo pak plně na Komisi, aby se s obsahem všech předložených podkladů řádně seznámila. Pokud nerozuměla např. významu zkratky VAS či měla pochybnosti o rozsahu diagnózy, nic jí nebránilo vyžádat si další objasnění nebo si nechat zpracovat znalecký posudek – to však učinila až o několik let později v dalším řízení. Stěžovatel však nemůže přenášet následky své vlastní nečinnosti či nepochopení podkladů na žalobce. Kasační soud proto uzavírá, že závěr krajského soudu o dobré víře žalobce ob stojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Na základě shora provedeného posouzení Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.)]. Náklady řízení žalobce sestávají z odměny a náhrady hotových výdajů zástupkyně žalobce. Odměna zástupkyně činí 4 620 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 advokátního tarifu), a náhrada hotových výdajů činí paušální částku 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupkyně žalobce je plátkyní DPH. Nejvyšší správní soud proto zvýšil odměnu i náhradu hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 064,70 Kč. Celkově je tedy stěžovatel povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupkyně náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 6 134,70 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 20. listopadu 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu